

Liturgicky se ocitáme ve středu Božích tajemství! Z Ježíšova Srdce hořícího Láskou (Krví) vytekla vroucí Krev (Láska) do poslední agonické kapičky a od té doby tato Krev (Láska) neustále zjednává pokoj a spojuje nebe se zemí! Pokoj je ustanoven tak nezvratně, že již žádné lidské utrpení není zbytečné a žádná lidská zbytečnost a bezmoc není slabá – pokud vše vpustíme do blízkosti Ježíšova Srdce, ve kterém vře Krev (tedy Láska). Plamen Lásky (jinými slovy „Hořící Ježíšova Krev“, která mu vytéká ze Srdce) je největší dar pro vyprahlé a zkřehlé lidstvo. Když Ježíš říká svým učedníkům: „Oheň (Lásku-Krev) jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul!“ (*Lk 12,49*), mimo jiné tím vyjadřuje, jak velmi touží a žízní, aby mohla z jeho Srdce hořícího (krvácejícího) láskou vytékat vřelá (milující) Krev pro stále plnější uzdravování celého světa – každého srdce.

Od dokonání Golgoty nás neustále zalévají proudy Hořící Krve (Lásky), která očišťuje a připravuje svět na příchod Ježíše. Až bude jeho Srdce (skrytě, tiše a pevně) „všechno ve všem“ (v nás i v celém stvoření), spatříme ho tvář v tvář. Tuto budoucí událost nahlízíme denně ve mši, při proměňování: v čase, kdy se v jediném okamžiku odehrává Ježíšovo Zmrtvýchvstání, Nanebevstoupení, Seslání Ducha Svatého i jeho Druhý příchod. Duchovní oči vidí a srdce zakouší v jednom bodě vše, co se událo a v dějinách ještě stane. Takže zatímco hledíme na jeho Tvář a již „vidíme“ i jeho příchod, chvějící se velikonoční Beránek, který nekritizuje, ale vykupuje, nás učí jeho způsobem (stále svobodněji) vylévat vlastní krev až do poslední kapky!

Máme být kalichem jeho agonické Krve tím, jak se učíme pokládat v oběť trojím způsobem: **1.** budme jako svíce, která hoří a nepřemýšlí nad tím, že již nemá z čeho hořet (v nedostacích jako vdova ze Sarepty důvěřujeme); **2.** kladme sami sebe stále pevněji a jistěji na oltář jeho Srdce – tak jak to činí On sám, Velekněz, a každý kněz při mši svaté – a nenechajme se převálcovat nápořem znepokojujících myšlenek, co že všechno ta moje oběť bude vlastně znamenat?; nepátrejme do detailů, v čem moje oběť spočívá?, protože by nás (tak jako svatého Petra na moři) utopila vlna vlastní slabosti; **3.** místo soustředěnosti na sebe (a svůj strach) otevřme svá srdce, aby byla jako na dlani pro každého, koho mi Pán posílá do cesty. A opět se přitom nenechme přemoci lítostivostí nad sebou: kolik že již naše srdce utržilo ran!, vždyť další rány (od lidí) už není kam zasadit! Čím více přijatých ran – v blízkosti Ježíše a po jeho vzoru – tím silnější proud vytékající krve (lásky) a tím mocnější uzdravení. Tímto vším (1.,2.,3.) vlastně oslavujeme Ježíše v hlubině svých srdcí a přispíváme k urychlení jeho druhého příchodu!

Ježíše poznáváme podle oslavených Ran, které si jako drahokamy ponechal! Také nás a to, že jsme Ježíšovi, poznají podle našich ran, které jsme obdrželi – Bůh nám je ponechává jako vyznamenání a postupně je činí oslavenými! Mít tedy srdce jako cedník – ránu na ráně – a nechat skrze vše proděravělé protékat Ježíšovu Krev (sladkost jeho božství), to je plná svoboda člověka, přímo nebeská blaženost,

velikonoční vítězství! Radujme se každý rok, že smíme stále intenzivněji vstupovat do tajemství Ježíšovy oběti, neboť s postupem dějin Bůh světu více a více odhaluje hlubiny svého Srdce. On je stále stejný, a nový zároveň.

Radujme se, že žijeme v této době! Vždyť zatímco třeba jediný Mojžíš na poušti mohl nést schránku úmluvy s Desaterem – dnes jsme to přímo my sami, ze kterých Bůh tvoří schránku pro své Velekněžské Srdce! Anebo si představme: jako se kdysi ve Starém zákoně kropil oltář k oběti krví, nejenže dnes jsme my sami pokropeni Krví Ježíše, ale dokonce náš šat na věčné svatební hostině v nebi bude utkaný z rubínových kapek Ježíšovy oběti. My sami budeme dokonalým srdcem v Srdci – oltářem na Oltáři. Jsme skrytí v Trojici: budeme hořet a již hoříme Láskou (Krví) Ježíše, která prostupuje celé naše tělo, zvenku nás trvale Ohněm Lásky pomazává Duch Svatý a chodíme tak zároveň v Srdci nebeského Otce!

A pro růst radosti si do třetice představme třeba takovýto vývoj lásky: smlouvu ve Starém zákoně o záchraně člověka uzavřel Bůh s Noem a na znamení slibu nechal na nebi rozzářit barevnou duhu. Náš podíl na této smlouvě je ještě prohlouben: duha všech barev blahoslavenství obaluje celé stvoření i každé lidské srdce pro ochranu a pomoc při druhém příchodu Ježíše, kdy chce Bůh zachránit, co se zachránit dá! Noe měl fyzické ujištění vtisknuté v nebi, my máme potvrzení v srdci, že blahoslavenství jsou (jako naše cesta) překlenutím všech propastí, jež dokáže propojit jen duha (příslib Boha). Na poděkování za divy, které pro nás Pán činí, vděčně „zpíváme“ velikonoční vítěznou píseň Beránka, třeba tak, že budeme po každém desátku růžence Trojjediného Srdce volat: **„Maranatha, čekáme tě, vyhlížíme tě, zveme tě, přijď k nám, Pane Ježíši, těšíme se na tebe!“**

S. Luisa Karczubová

Velikonoční vítězství Ježíšova Srdce – Lásky nejvyšší – se blíží! Ježíš nás touží těšit a stále zůstává v naší blízkosti: o všem, co prožíváme, ví, každou naši drobnost, maličkost velmi silně tiskne na své milosrdné Srdce. Nás samé a vše, co jsme a máme, plně prostupuje svou láskou a milosrdenstvím! Pokud každodenní zranění a drobné i větší bolesti prožíváme v blízkosti jeho Srdce, potom je může hojit, uzdravovat a prozařovat svým zmrtvýchvstáním rychleji, než když svůj život žijeme od něho vzdáleni. Skutečná pokora uzdraví život každého z nás, uzdraví celý svět! Ježíšovo tiché a pokorné Srdce kéž je pro nás světlem na naší cestě! Vraťme se do Boží blízkosti možná také skrze dobrou svátost smíření a věnujme Ježíši svou účast na jeho utrpení z lásky. Vždyť On nás opět zve k odvaze a přichází jako Pán, který dokáže a může všechno – jako Přítel, který se neptá, nehodnotí, ale objímá! Přichází jako Láska, která trvá věčně!

S. Kateřina Klosová

Ze slov papeže Františka: Láska, radost, střídmost – to je trojice ctností ke každodenní svatosti. Křesťanský život spočívá v odhalení, že nás Bůh miluje bezpodmínečnou a nezištnou **láskou**. To je ona dobrá zpráva, evangelium, které nám Ježíš ohlásil a dosvědčil „až do krajnosti“ (*Jan 12,1*), ale která se pro každého z nás stala realitou v den letnic – a při osobních letnicích, tedy křtu – když naše srdce zaplavil Duch Svatý, nekonečná Láska Otce k jeho Synu. Přijetí tohoto nezištného daru mění život a především proměňuje pohled na život, nás samotné, druhé lidi, přítomnost, minulost a zejména na čas, který nás ještě čeká. **Radost**, která se samozřejmě odlišuje od euforie, je pocitem srdce zavlažovaného láskou a rovněž v čase životních zkoušek je jedním z ryzích rysů pravé svatosti. Radost je výsledkem rozlišování v Duchu Svatém a spočívá v neustálém upřednostňování celku před vlastním já a lidí před věcmi, navzdory mnoha klamům, které nám zlo i náš egoismus staví do cesty. Radost z Boží lásky, vlitá do srdce Duchem Svatým, se uchovává prostřednictvím **střídmosti**, což je schopnost podřídit svoji touhu po osobní potěše a uspokojení správné míře a mezilidským vztahům. Střídmost a radost je tudíž dvojice postojů, které nám mohou pomoci v prožívání postní doby, a dovést nás k Velikonocím, při kterých oslavujeme své vzkříšení s Kristem, svůj nový život, provždy daný ve křtu a přesto obnovovaný zejména při každé velikonoční vigílii.

